

Berättelser för större Barn.

Grefve I. var igore till ett större gods i Sæ-
vastland. Han hade som helt ung gift sig
med en fattig, men förmän adelsdam, hvilken
ett år därefter skänkt sin make en dotter.

Eleonora var en liten förtjusande blondin
med klara himmelblå ögon och guldgula loc-
kar ^{hvitte} som en ^(slottets) räm sking det lätta ansigtet. Hon
var alltid lydij sin mamma och sin guver-
nant och snäll mot sin pappas alla tjener.

re och tjänarinnor. Hon var ej uppfostrad i öfverflöd och prakt, ehuru hennes prappa var rik. Eleonora fick t. ex. sina fina klädningar på sig endast om sön- och helgdager eller då hon skulle ut med sina föräldrar. Annars var hon enkelt, men nätt klädd. Följden häraf var, att hon ej blef högmodig, utan älsklig och hjälpsam.

Guvernanten och domestikerna behöfde ej kalla henne "lilla hennes nå", utan "lilla Eleonora" eller blott "Eleonora." Aldrig fick hon bannor, hvarken af mamma, prappa eller lärarinnan, ty hon var flitig och, som jag nedan sagt, snäll och lydig.

En härlig sommardag lekte den lilla flidkran med sina dockor ute i parken, medan hennes guvernant heit lugnt satt på en soffa vid vägen och läste i en bok, ty denna hade intet att frukta med afseende på Eleonora.

Plötsligt lemnade Eleonora sina dockor i sticket, sprang till sin lärarinna och satte sig i soffan bredvid henne.

Guvernanten lade inoff boken och sade med en vänlig blick på den fäcka elfran bredvid sig:

— Eleonora har tröttnat på dockorna, Froo jag.

— Å nej, snälla Ma-Bonne, jag har inte tröttnat på ~~dot~~ Elsa och Johan, men jag har fått så hett, försäkrade den lilla, i det ^{hott} upplyfte sitt af värme blossande ansigte mot guvernanten.

— Det känns verkligen som vore det äska i luften, menade Ma-bonne och betraktade himmeln.

— Ack, Ma-bonne, tala ej om äska... jag är så rädd när det åskar och blitrar.

Barnet drog sig närmare sin vårdarinna.

— Men Eleonora behöfver ej frukta något... Gud skyddar alla dem som älska honom.

— Se där kommer Johan! ropade den lilla flickan hastigt och sprang till parkgrinden, som låg några steg därifrån.

Johan stannade genast, då han hörde sitt namn nämnas. Han tog af sig hatten och bowade.

4.
Det var en gosse af omkring femton års ålder,
men mera liten och spenslig. Hans hy var starkt
solbränd, men hans ögon blickade så ärligt fram
ur det bruna omhöljet. Han var klädd i bruna
bomullskläder, på hufvudet satt en filthatt, föt-
terna voro bara.

På ^{högstra} högra axeln bar han några metspon, me-
dan han i högra handen höll en korg med fiskar.
Johans föräldrar voro nämligen fattiga torpare,
hvar för deras son om morgnarna brukade fånga
fisk för att sedan säga den åt herrgårdsgref-
ven eller någon annan.

Nå han helsade på Eleonora, hade han stått
länga på marken.

— Goddag, Johan; svarade den lilla flickan
glädligt. — Johan har varit ute och fiskat.
Har du fått mycket?

— Ja, lilla fröken, trettiotvå abborrar
och fyra gäddor, upplyste Johan med själf-
känsla.

— Det var ju rätt mycket, snälla Johan.
Ack, hvad fiskarna äro vackra! De måtte väl
smaka bra! Skall du föra dem till mam-

ma, Johan?

— Jag tänkte göra det.

— Ja, ja, ~~mamma~~ mamma skall bli så glad och ge dig så mycket pengar, Johan, försäkrade Eleonora, men tillade därpå hastigt: — Var det icke vackert ute på sjön?

— Jo, lilla fröken, det var så lugnt, och solen glittrade i vattnet. Fågellarna sjöngo och jag sjöng med, utropade gossen med hänförelse.

— Hvad det måste hafva varit roligt!

— Det kan jag försäkra lilla fröken att det var.

— Om jag skulle begära lof af mamma att slippa ut på båt... ack ja! Och du, Johan, skall vara med och ro! Jo, jo! Jag springer till mamma och frågar, gå du med fiskarna till köket under tiden, Johan! ropade den lilla yrhättan.

— Det skulle först bli Freflygt! utbrast Torparsonen.

— Ja... icke sant.

Och så sprang Eleonora in till grefvinnan, medan Johan gick till köket, där han genast

0.
fick sina fiskar sålda för godt pris.

Grefvinnan höll júst på att brodera ute på slottsterrassen, när lilla Eleonora kom springande, lade sina händer i skötet på modern och såg blygt upp till henne.

— Hvad skulle min lilla älskling vilja?
frågade grefvinnan och kysste barnets rena pannan, i det hon strök lockarna åt sidan.

— Älskade mamma, jag har en bön till dig, sade den lilla blygt.

Modern lyfte sin dotter i famnen och ~~sporde~~^{sagde}:

— Säg mig, Eleonora, hvilken din önskan är.

— Mamma, får jag fara ut på båt?

— På båt!... med hvem?

— Med Johan, mamma... Blif ej ledsen, älskade mamma.

— Nej, min engel. Du skall få slippa ut på sjön tillsammans med Ma bonne och Johan.

— Ack, mamma, hvad du är god!

En stund därefter återfinna vi Eleonora, Johan och guvernanten i den smäckra roddbåten ute på det klarblå, lugna vattnet.

Johan rodde med kraftiga årtag, medan guvernanten satt i aktern och med högra handen höll i roddet samt med den venstra i sin oskiljaktiga bok. Den goda lärarinnan fäste ~~sig~~ ^{visst} mera uppmärksamhet vid läsningen än vid det enförniga styrandet — men hvad gjorde det? Den räske Johan redde sig nog med åorna.

Lilla Eleonora — hon kunde vid denna tid vara ungefärligen 9 år — satt i midten af båten och band kransar af blommor, hvilka hon plockat vid stranden, när Johan i ordningställde farkosten.

Hon jollrade och skrattade med Johan och gjorde honom tusen brydsamma frågor, hvilka han nu helt blifft besvarade när guvernanten var med dem.

Emellertid troas jag, att de båda barnen kunnat tala helt fritt och oförbundet med hvarandra, ty Madame höll som bäst på med en intressant sjöbatalj i Indiska oceanen, där "åskans dån förlorade sig i kanonernas."

Eleonora hade nu slutat en krans af vacker för-git-mig-ej-er och utropade:

— Se! Nu är den färdig. Är den ej vacker?
Och den skall Johan få på sitt hufvud!

— Akta sig, lilla fräken, att hon inte
faller, förmanade Johan, då Eleonora upp-
steg och ~~kom~~ till honom för att väsktälla
sin föresats.

— Hvad ... faller ... hvem? ropade
guvernanten sprittande upp från läsningen.

— Ak, Mabonne, det är ingenting! sv-
rade den lilla flickan, i det hon fäste kra-
sen kring Johans mörka lockar.

Antingen nu Mabonne verkligen såg att
det var ingenting eller om hon hade ^{sin förtel} ~~hade~~
i att låta det vara ingenting — det läm-
nar jag åt dig att utfundera ... och alltnog
— hon återtog sin afbrutna läsning.

— Ack, hvad du är vacker, Johan!
utropade lilla Eleonora och betraktade sin
gunstling, som pryddes af de blå förgät-mig-
ej'erna.

Den „vackre“ rodnade af förtjusning och tacks-
amhet. Stackars gosse! Det var så sällan
— kanske aldrig — som han fick heta vas-

ker.

— Och nu tänker jag binda en krans åt Mabonne, förklarade Eleonora och satte sig åter till sitt arbete.

Mabonne log, ty hon hade hört sitt namn nämnas. Dock var hennes uppmärksamhet riktad otvifvelaktigt mest åt boken, hvars trelliosjunde kapitel hon ^{just} slutade med att "ändtligen delade sig molnen, och månen blickade fram, ofvergjutande ~~det~~ ännu upprörda hafvet med sitt silversken."

— Ack, hvart tog solen vägen? utropade plöstickigt lilla Eleonora.

— Chinsann, tror jag inte att det regnar! tillade guvernanten, som känt ~~en~~ någonting vått och kallt sätta sig ned helt burdus på ~~sin~~ ^{sin} vördnadsvärda nästipp.

Alla tre blickade upp. Och öfver deras hufvuden sväfvade ett litet strömoln, hvarur några droppar flydde för att söka sig en bättre tillflyktsort på jorden än i eller åtminstone nära himmelen. I söder betäcktes himmelen af mörka, tunga skogar, som skyndade att

förening sig öfver hvarandra för att sedan med
samlad styrka urladda sig mot jorden.

— Håll! Hvad det är svart och hemskt,
klagade den lilla flickan.

— Var inte rädd, snälla Eleonora! upp-
muntrade guvernanten, men frågade vänd
till roddaren: — Hvad skola vi nu säga oss
till, Johan?

Johan tittade omkring sig, helt stolt öf-
ver att hafva blifvit tillfrågad af en så
lärd person.

— Jag tror det är bäst, vet fröken, att
vi landa på den där lilla holmen där borta,
för, si, det är så lång väg hem, och
dessutom finns där på holmen en lada,
menade Johan.

— Vi skola följa ditt råd Johan, svarade
guvernanten.

Eleonora satt helt darrande i båten, med
blekt ansigte, men utan att yttra ett ord
mera.

Båten fördes kraftigt framåt af sin rodd-
ares starka armar.

Snart lade rodbåten till vid stranden af den lilla holmen. Johan hoppade ur och drog den upp på land så långt han kunde, hvarefter lilla Eleonora och slutligen guvernanten stego ur.

— Men jag ser inte till någon lada, yttrade denna, blickande omkring sig.

— Jo, Fräden undanskymma den, men den står där bakom. Den här lilla spängen leder dit, underrättade ynglingen och visade vägen, gående framför sine följeslagare.

Regnet nedföll nu i stormar, åskan länade och en blit genomskär då och då det svarta himlavalvet.

Eleonora höll guvernanten i handen och följde sig så nära intill henne som möjligt.

Efter några minuter uppnådde de ladan.

Johan hoppade först in genom den ringfärdigen en och half aln öfver marken belägna luckan; därpå tog han Eleonora ur guvernantens armar som lyft henne upp och satte henne varsamt ned på golvet.

— Tack! sade den lilla flickan, i det hon skalf som ett asplöf.

Nu var det Mabonne's tur att krafla sig in.

Detta var lättare sagt än gjort, ty ^{hon} ~~han~~, liksom de flesta lärda personer och bokmålare, var ^{hvarken} vigilant eller armstark. Men jag vill förbigå denna komiska scen af fastnade, uppträda och sönderripna kjortlar, synliga smulben och blottade häften osynliga — — andra saker — —

Sedan Mabonne äntligen med Johans tillhjälp slappit in i ladars, som lyckligtvis var försedd med hö så att man kunde sitta mjukt, utbrast hon med en lättnadens suck:

— Nu äro vi då åtminstone skyddade för regnet!

I detsamma hördes en så förfärlig äskistan öfver deras hufvuden, att alla förstummades.

Lilla Eleonora var blek som ett lik, och Tui och med den raske Johans hjärta klappade af bådan, för att icke tala om guvernanten som hade svårt för att ej döna.

— Lilla fröken vill bestämt sätta sig, sade den omtänksamme gossen i det han redde en

plöts åt henne i höft.

Eleonora sade ej ett ord af skrämrel. Hon satte sig och Chabonne gjorde det samma bredvid den lilla flickan.

— Johan, kom du också och sä till dig, uppmärksade Eleonora Johan, som af vördnad blifvit ständigt.

— Ja, min snälle gosse, det bör du göra, tillade Chabonne vänligt.

Johan var både glad och förvånad öfver att „lilla Fräken“ oaktadt all sin rädsla dock Tilltalat honom så vänligt, och då därtill Chabonne's uppmärksamhet bestyrkte Eleonoras hade han ingenting emot att följa den vitan satte sig helt ogeneradt och landthjert bredvid den lilla flickan på andra sidan.

— Kanske Eleonora behagar sova?, sade guvernanten och klappade henne på hufvudet.

Samme Ögonblick upplyste en blit hela ladan med sitt hämska sken och omedelbart därpå mångdubblades en äskknall i bärgen omkring, så att Eleonora genast svarade:

— Jag kan inte sova, Chabonne.

Den lilla elfran smög sig närmare intill guvernan-
ten och uppmannade Johan att äfven komma närme-
re.

— Jag är så rädd för äskan och blivterna, upp-
repade hon. Lägg din arm kring mitt lif, Johan... Så
där, nu är det bra. Vi skydda ju mig, icke sant?
... Johan, du försvaras ju mig mot äskan och bli-
terna och de vilka djuren och allting?

— Kan lilla fröken tvifla på det?

Det var en besynnerligt inrerlig klang i Johans
röst vid detta svar. Hans kinder glödde, och ofri-
villigt fryckte han Eleonora fastare intill sig. Han
såg ned på henne med sina stora ögon, i hvilka det
lyste en fuktig glans. Han tyckte att någonting sam-
manpressade hans hjärta och han hade velat fly
långt, långt bort med flickan i sina armar.